

 SAGA
EGMONT

Patricia
Leitch

Upp i sadeln!

 SAGA
EGMONT

Patricia
Leitch

Upp i sadeln!

Patricia Leitch

Upp i sadeln!

Saga

Upp i sadeln!

är översatt från engelska av Gunvor Håkansson efter

Dream of fair horses

Omslagsfoto: Shutterstock

Den här boken är ett historiskt verk. Den är ett uttryck för tiden den skrevs i, och kan ha föråldrat eller kontroversiellt innehåll. Eventuellt stötande material är inte uttryck för förlagets hållning

Copyright © 1977, 2019 Patricia Leitch och SAGA Egmont, an imprint of Lindhardt og Ringhof A/S Copenhagen

All rights reserved

ISBN: 9788711864876

1. E-boksutgåva, 2019

Format: EPUB 2.0

Denna bok är skyddad av upphovsrätten. Kopiering för annat än personligt bruk får enbart ske efter överenskommelse med Saga samt med författaren.

Lindhardtogringhof.dk

Saga är ett förlag i Lindhardt og Ringhof, ett förlag inom Egmont-koncernen

1

När Markus föddes beslöt pappa att familjen måste slå sig till ro.

Pappa är författare. Han heter Laurence Candia. Han har ett smalt, avlångt ansikte och det mörka håret spretar åt alla håll. Man hör honom ofta gå och prata för sig själv. Hans böcker betraktas som "svåra" och får fin kritik, men har hittills inte sålts något vidare. Nu har han skrivit en deckare. Det tog precis två veckor och den gick över förväntan. Den ska filmas också.

— Vad gör man inte för pengar, suckade han.

Men mamma tyckte det var utmärkt. Han måste tänka på barnen, sa hon.

Vi är många syskon. Först är det Niklas som är sexton år och på väg att bli vuxen. Sedan kommer Tor som är femton och intresserad av naturen, särskilt av allt som kryper och hoppar. Min syster Fran är två år äldre än jag. Hennes högsta önskan är att bli sångerska. Hon kan inte hålla tonen, men det bekymrar henne inte. Ibland sjunger hon på välgörenhetstillställningar och för gamla. Nu har hon bestämt sig för att bli popsångerska. Om hon bantar så att hon blir riktigt smal och sminkar sig kraftigt, så tror hon att hon ska slå igenom.

Själv heter jag Gill och är tolv år och drömmer om hästar. Inte om de där tröttkörda ponnyerna de har på ridskolorna utan vackra, underbara hästar. En gång ska jag rida i "Horse of the Year Show".

Efter mig i syskonskaran kommer två flickor. Libby som nu är nio år och scout, och Una som bara är sex. Markus är

sist i raden.

Eftersom vi är så många, blev det mest Niklas och Fran som fick nya kläder. Vi andra fick ärva och det syddes om åt oss.

Hittills hade vi bott i hyreshus, men nu hade vi fått det bättre ställt och livet skulle bli annorlunda. Pappa hade alltid drömt om att kunna köpa tillbaka Helgagården, som tillhört släkten i flera generationer, och där han bott som liten. Nu hade han gjort det.

Han kallade samman oss och meddelade nyheten.

— Jag har köpt tillbaka Helgagården, sa han.

Det blev ett jubel! Helgagården var för oss något underbart, rena paradiset.

Det var bara mamma som inte sa något.

Nu var vi på väg till det nya huset. Niklas, Tor, Fran och jag hade fått ta tåget, medan den övriga familjen följde med flyttlasset. Vi hade en del bagage att bära och Tor hade förstås sin samling med sig. Medan tåget sniglade sig fram satt jag och såg ut genom fönstret. I tankarna galopperade jag iväg på en av mina drömhästar som jag hade döpt till Bellona. Till slut stannade tåget vid Bessington och vi steg av. På plattformen väntade en kraftig, tweedklädd dam.

— En halvtimme försenat! Rena skandalen! grälade hon på stinsen.

Precis som om det var hans fel att tåget var försenat. Hon hade en röst som hördes lång väg.

— Vi måste fråga oss fram, sa Niklas och gick bort till stinsen.

— Helgagården? sa han. Det är bara att följa vägen. Men det är nästan en mil dit och bussen har gått. Ska jag skaffa er en taxi?

— Tack, vi går, sa Niklas hastigt.

Vi hade köpt bullar och läsk under resan för pengarna vi haft med oss.

Stinsen såg på resväskorna och på Tors alla askar. Han sköt upp mössan mot nacken och kliade sig i pannan.

— Fru Ramsay ska åt det hållet, sa han, men hon är lite grinig. Om det hade varit gamle Ramsay skulle jag ha bett honom att ta er med. Det hade säkert gått bra.

Vi tackade och sa att vi gott kunde gå.

Då fick vi se hur en pojke på omkring femton år och en något yngre flicka hjälptes åt att leda en brun ponny längs plattformen. Ponnyn var märkbart irriterad av oväsendet och trängseln på stationen. Den trampade oroligt och slängde med huvudet. Ungdomarna ledde bort den till en bil som stod parkerad utanför stationshuset. Damen, som vi nu visste var fru Ramsay, höll ponnyn medan flickan tränade och sadlade den. Just som vi passerade drog flickan till sadelgjorden och satt upp.

— Ja, då ger jag mej av, hojtade hon och körde in hälarna mellan revbenen på ponnyn.

Den störtade framåt, men hölls omedelbart tillbaka igen när flickan slet till i tyglarna.

— Sjutton också! sa hon med en stämma som skulle ha överröstat en mistlur.

Hela familjen Ramsay tycktes skrika när de pratade.

— Nu glömde jag ridspöt! Kan du ge mej det?

Pojken räckte henne det.

— Tack!

Trycket av hälarna fick ponnyn att hastigt störta iväg igen. Hon svängde ut på vägen och red förbi i trav. Bilen följde efter.

— Ska jag göra dej sällskap? frågade fru Ramsay.

— Inte! Han går som ett lamm. Han är fin, va?

— Ja, den här gången tror jag faktiskt vi har gjort ett fynd.

Bilen ökade farten och försvann runt kröken, medan den bruna ponnyn följde efter i snabb trav. Hovarna klapprade

mot vägen.

Jag måste ha stått och glott ganska länge, för jag upptäckte plötsligt att de andra hade hunnit en bra bit bortåt vägen. Jag fick springa för att hinna ikapp dem. Det var en smal landsväg, kantad av hagtornshäckar och höga lindar. Landskapet var alldeles platt, endast här och var stack ett kyrktorn upp. Allt var så öppet — jag kände mig så fri.

Här, tänkte jag, här någonstans i trakten av Helgagården skulle jag hitta min häst. Den häst jag drömt om.

Vi gick och gick.

— Nu orkar jag inte längre, stönade Fran. Vi borde ha tagit en taxi. Pappa kunde ha betalat den när vi kom fram. Han måste ha kvar lite av de pengar han fick för filmrättigheterna.

— Vi borde vara framme nu, sa Niklas, men jag kan inte se något som liknar Helgagården.

— Ja, jag tänker då vila i alla fall, sa Fran och sjönk ner i gräset vid vägkanten.

Medan vi satt där vinkade Fran åt några bilar som kom körande, men de åkte bara förbi. Så kom en liten röd sportbil med en flicka vid ratten. Den susade också förbi men stannade plötsligt och backade hastigt tillbaka.

— Förlåt, jag såg er inte förrän jag passerat. Vill ni ha lift? Vart ska ni förresten?

Hon var svarthårig och solbränd. Läpparna var rödmålade och de bruna ögonen glittrade. Den orangefärgade tröjan smet åt, likaså hennes jeans.

— Tack, det var hyggligt, sa Niklas. Vi är på väg till Helgagården. Den ska visst ligga här någonstans.

— Vart ska ni, sa du?

— Till Helgagården.

— Så här dags på kvällen? Men varför? Den är mer eller mindre en ruin. Ingen bor där.

Jag såg hur Niklas log snett. Han gav Fran en talande blick. "Vad-var-det-jag-sa?" kunde man läsa i hans ansikte. Men högt sa han:

— Det gör det nu. Vi ska bo där.

— Det menar du inte! Jo, förresten, jag hörde något om att det skulle flytta in en familj där. Någon som hade bott där som barn. Jag trodde inte på det. Ingen har gjort något åt stället på årtal, och jag tänkte att innan någon flyttade in ...

Hon tystnade, som om hon tänkte att det inte angick henne.

— Hoppa in då och träng ihop er. Det är ingen idé att stå här och prata, det är lika bra vi åker direkt.

Det tog tid innan vi hade packat in oss själva och alla grejorna. Tor bevakade hela tiden sina askar och höll på att gripas av panik när han trodde att jag hade satt mig på hans padda. Men till slut var vi klara.

— Fint, sa flickan bakom ratten.

Hon startade motorn och bilen sköt iväg som en raket.

— Eftersom vi ska bli grannar är det väl lika bra att vi presenterar oss. Jag heter Mela Trent och bor ett par kilometer från Helgagården.

Vi talade om vilka vi var.

— Caridia? sa hon. Säg inte att det är er pappa som är författare!

Gamle Ramsay hade lånat henne en av pappas böcker. Han beundrade honom mycket, men själv hade hon bara orkat igenom första kapitlet. Deckare var mer i hennes smak.

— Han har skrivit en sån också, sa Fran.

— Har han? Då ska jag låna den på biblioteket.

— Det vore bättre om du köpte den, sa Fran.

— Det var en fru Ramsay vid stationen, sa jag, dels för att byta samtalsämne men mest för att få höra något om

den bruna ponnyn. Och två barn också.

— Det var Sue och Jonatan Ramsay. Hon är mamma till dem och den gamle är hennes svärfar. De där ungarna blir min död. Mitt enda hopp är att de ska tycka att det är mer inne att åka skidor än att rida. Är det någon av er som rider förresten?

— Ja Gill, sa Fran som var den enda utom jag som hörde på.

Tor var för orolig för sina insekter för att intressera sig för något annat, och Niklas hade slagit dövörat till när han hörde att Mela Trent bara hade orkat igenom första kapitlet i pappas bok.

— Jaså, du rider, sa Mela och såg granskande på mig.

— Ja, fick jag fram.

— Har du egen häst?

— Nej.

— Nå, vi ses nog ändå. Jag är en av lärarna i Ponnyklubben här. Vi har en massa tävlingar. Du vill väl bli medlem?

Jag svarade att det ville jag gärna.

— Fint, jag ska tala om när nästa tävling blir. Då kan du komma och se på och få anmälningsblanketten. Det finns en ridskola här i närheten också. Jag vet inte mycket om den, men då och då kommer det deltagare till våra tävlingar som har hyrt sina hästar där.

— Gill vill rida på "Horse of the Year Show", sa Fran.

Jag kom inte åt att sparka henne, för jag satt i framsätet och Fran satt där bak tillsammans med Niklas och Tor.

— Det drömmer vi alla om, sa Mela.

Jag tyckte bra om henne. Nio av tio vuxna skulle ha skrattat ihjäl sig vid blotta tanken på att jag skulle rida på Wembley. Hon skulle kanske vilja det själv, tänkte jag. Hon var egentligen inte så gammal, tjugo—tjugofem ungefär.

— Kors, nu for vi förbi, sa hon och bromsade tvärt.

Niklas och jag höll på att flyga genom vindrutan och en av Tors askar trillade ner på golvet. Som tur var, var det bara ett par uppstoppade fåglar som föll ur.

Vi tackade för liften och stod kvar vid vägkanten tills hon var ur sikte.

— Jaha, då är vi framme, sa Niklas. Familjen Caridia tar sitt rättmätiga hem i besittning.

Vi gick tillbaka till grinden som Mela hade farit förbi. En låg mur av mörkt tegel med ett rostigt järnstaket ovanpå skilde ägorna från vägen. De höga järngrindarna stod öppna, nerbäddade i lera som om de inte hade stängts på århundraden. En av de höga stolparna vid sidan om stod fortfarande kvar, krönt med en flygande örn. Den andra hade murknat. Örnen låg på marken och hade brutit ena vingen.

— Flyttbilen har kommit, sa Tor och såg på de djupa hjulspåren i leran.

— Fattas bara annat, sa Fran. De borde ha fått in alltihop vid det här laget.

Vi klafsade vidare i leran. På båda sidor om oss var det helt vildvuxet. De döda grenarna längst ner på träden avtecknade sig svarta mot vårlövens bleka grönska. Det prasslade av liv och ibland flög en koltrast upp. Jag skulle inte ha blivit förvånad om min drömhäst hade banat sig väg mellan buskarna och kommit emot mig.

Uppfarten svängde tvärt åt höger — och där låg Helgagården! Vi stannade alla fyra och stirrade.

Huset var långt och lågt och tycktes nersjunket i marken. Det var först när jag tittade närmare efter som jag upptäckte att det bestod av två våningar. Väggarna var byggda av samma tegel som muren runt ägorna. Hela huset lyste gult. Till och med lavarna på tegelpannorna var gula. Det fanns ingen färg kvar på fönsterfodren, inte heller på ytterdörren. Det omålade träet var silvergrått och från